

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. B.**, bytem, zastoupeného Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s., Přerov, Čechova 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2012, č. j. KUJI 34924/2012, sp. zn. OOSČ 446/2012 OOSC/141/ZK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 22. 5. 2012, č. j. KUJI 34924/2012, sp. zn. OOSČ 446/2012 OOSC/141/ZK **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 12.852 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Štěpána Schenka, advokáta advokátní kanceláře HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s., Přerov, Čechova 2.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci a obsah žaloby

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 5. 2012, č. j. KUJI 34924/2012, sp. zn. OOSČ 446/2012 OOSC/141/ZK, bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 14. 3. 2012, č. j. DOP/7856/2012/1741/2011-MIKLI, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, kterého se dopustil

dne 31. 8. 2011 v 10:13 hod. jako řidič osobního automobilu porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a napadené rozhodnutí orgánu I. stupně potvrzeno. Současně s tímto bylo žalobci uloženo nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000 Kč.

Žalobce považuje shora uvedené rozhodnutí správních orgánů za nezákonná, když tvrdí, že těmito byl zkrácen na svých právech, a to v důsledku porušení svých práv v průběhu vedeného správního řízení, jímž se zakládají, resp. závazně určují jeho povinnosti, a proto proti předmětnému rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí orgánu I. stupně podává žalobu.

Namítá v první řadě hrubé procesní pochybení orgánu I. stupně, který v dané věci rozhodl (uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku), aniž by kdy o sankcionovaném žalobcově přestupku konal v přítomnosti žalobce zákonem stanovené a neopominutelné ústní jednání. Předmětné pochybení, resp. porušení přestupkového zákona orgánem I. stupně žalovaný svým procesním postupem aproboval a de facto i de iure potvrdil.

Jednou ze základních zásad přestupkového řízení je zásada ústnosti jednání vyjádřená v § 74 odst. 1 přestupkového zákona, dle kterého správní orgán v I. stupni koná o přestupku ústní jednání; v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže se odmítne, ač byl řádně předvolán, k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Z dikce tohoto ustanovení přestupkového zákona vyplývá obligatorní povinnost prvoinstančního správního orgánu konat o přestupku ústní jednání, které je neopominutelnou fází přestupkového řízení. Ústní jednání za přítomnosti obviněného z přestupku má klíčový význam pro zajištění jeho (procesních) práv, zejména práva na obhajobu, práva klást otázky svědkům, navrhopvat důkazy apod. V tomto směru odkázal žalobce na ustálenou judikaturu správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1As 66/2009-70 ze dne 7. 10. 2009.

Orgán I. stupně o daném přestupku žalobce konal ústní jednání v jeho nepřítomnosti, ač se žalobce z tohoto jednání řádně a včas prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce omluvil. Žalobce se k tomuto ústnímu jednání dne 9. 11. 2011 nedostavil z důvodu své dočasné nepřítomnosti v ČR, neboť v uvedený den (resp. i další dny) byl na zahraniční služební cestě, tedy mu v účasti na tomto ústním jednání bránily zcela zjevné a důvodné překážky, o kterých v časovém předstihu náležitě informoval orgán I. stupně a svou nepřítomnost řádně omluvil. Žalobce je přesvědčen o tom, že nebyly splněny zákonné podmínky pro projednání předmětného přestupku v jeho nepřítomnosti.

Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, že je pouze na správním orgánu, zda bude trvat na osobní účasti obviněného či nikoliv. Žalobce je toho názoru, že jeho jednoznačným zákonným právem je osobně se účastnit ústního jednání v přestupkové věci. Skutečnost, že tohoto práva objektivně nemůže využít, mu pak nemůže být žádným způsobem kladena k tíži. Žalobce orgánu I. stupně náležitě doložil, že v den konání ústního jednání byl na pracovní cestě mimo území ČR, přičemž však nikdy neprojevil vůli se k ústnímu jednání ve své přestupkové věci nedostavit. Oba správní orgány se žádným způsobem nevypořádaly se zasláním dopisem, která potvrdila, že žalobce v době od 9. 11. 2011 do 11. 11. 2011 se účastnil obchodních jednání v Lotyšsku. Jeho přítomnost na tomto jednání byla nezastupitelná. V takovém případě orgán I. stupně jednoznačně pochybil, když tuto řádnou

omluvu žalobce a objektivní překážku jeho účasti na ústním jednání neakceptoval a bez jakýchkoli objektivních kritérií prohlásil, že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil bez omluvy. Tomuto stavu nelze přisvědčit jako stavu zákonnému, neboť správní orgán je vždy povinen postupovat tak, aby šetřil práva účastníků řízení, tedy v tomto případě práva žalobce. V daném případě však orgán I. stupně postupoval tak, aby si ulehčil své rozhodování na úkor žalobce, což je v právním státě jev nežádoucí. Shora uvedeným postupem orgánu I. stupně, jež následně schválil žalovaný jako odvolací orgán, došlo ke zjevnému a flagrantnímu porušení žalobcova práva být ve své „trestní“ věci slyšen, tedy k porušení jeho ústavního práva na spravedlivý proces.

K tomuto lze doplnit, že v důsledku toho, že v pořadí první rozhodnutí orgánu I. stupně v předmětné přestupkové věci ze dne 9. 11. 2011 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2012 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému rozhodnutí, nic nebránilo orgánu I. stupně nařídít v rámci tohoto nového projednání věci (další) ústní jednání, když prostor a čas na to zjevně byl. Orgán I. stupně ale takto nekonal.

Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením orgánu I. stupně o nedostatečnosti omluvy jeho tehdejšího právního zástupce. I přesto, že právní zástupce byl zmocněncem žalobce v dané přestupkové věci s právem vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly žalobci kladeny za vinu, stěží si lze představit situaci, kdy by zmocněnec měl vypovídat namísto obviněného z přestupku, tj. žalobce. Právní zástupce i přes skutečnosti, které se dozvěděl od žalobce a tyto mu byly sděleny a předestřeny, v autě v době údajného spáchání přestupku nesesedl a těžko se tedy mohl náležitě (se všemi právními důsledky) vyjádřit například k tomu, zda žalobce překročil předepsanou rychlost či nikoliv, jakou rychlost ukazovat tachometr ve vozidle žalobce, či zda vozidlo žalobce netrpělo nějakou technickou závadou. Účast tehdejšího právního zástupce žalobce na ústním jednání konaném dne 9. 11. 2011 by proto byla zcela bezpředmětná, neboť by nikterak nenapomohla objasnění rozhodných skutkových okolností projednávané přestupkové věci. S ohledem na tyto skutečnosti tak byl závěr tehdejšího žalobcova zmocněnce zcela správný.

V důsledku této skutečnosti je třeba konstatovat, že přestupkové řízení v dané přestupkové věci je postiženo zcela zásadní vadou - orgánem I. stupně bylo nezákonně konáno o přestupku žalobce ústní jednání bez jeho přítomnosti, ač byl řádně a včas z tohoto jednání omluven a bylo tak porušeno jeho základní právo, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv svobod). Postupem orgánu I. stupně, aprobovaný postupem žalovaného, bylo žalobci odepráno právo jeho účasti na ústním jednání.

Žalobce je toho názoru, že již pro tuto závažnou procesní vadu je nutné rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušit.

Dále pak žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaný pochybil, když v přestupkové věci meritorně rozhodl, aniž by předtím bylo v souladu se zákonem rozhodnuto předepsanou formou o žalobcově žádosti o postoupení věci podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích. Žalobce byl a je velmi vytížen, kdy pro něj je velmi složité najít volný čas např. na účast na jednání u správního orgánu. Žalobce je přesvědčen o tom, že jak z tohoto důvodu, tak z hlediska jeho procesních práv, bylo postoupení věci v projednávaném případě více než

žádoucí. Tvrzení orgánu I. stupně o zásadě procesní ekonomie tak lze spíše vnímat jako účelové, vedené snahou přinést zisk obecní pokladně.

Žalobce odmítá názor orgánu I. stupně, že bylo povinností jeho tehdejšího právního zástupce se u správního orgánu informovat, zda žádosti o postoupení věci vyhověl či nikoliv, když má žalobce za to, že je zákonnou povinností každého správního orgánu o svém rozhodnutí vyrozumět účastníka řízení. Správnost tohoto tvrzení spatřuje žalobce v tom, že zákon o přestupcích nijak neřeší, jakým způsobem k postoupení věci dochází. S ohledem na dikci ust. § 51 zákona o přestupcích, a tedy s ohledem na podpůrné užití správního řádu se však lze důvodně domnívat, že se tak má stát formou usnesení, které se v případě postoupení vydává podle § 131 odst. 5 správního řádu. Toto usnesení se pak oznamuje doručením stejnopisu do vlastních rukou žadatele, účastníka řízení. Z uvedeného pak lze jednoznačně dovodit, že výše uvedený postup musí zcela jednoznačně platit rovněž v případě, kdy se této žádosti nevyhovuje, neboť v opačném případě nastává absurdní situace, kdy se žadatel (v daném případě žalobce) dozví, že žádosti o postoupení věci nebylo vyhověno až z vlastního rozhodnutí o přestupku. Tomuto stavu nelze přisvědčit jako stavu zákonnému, neboť při nedostatku zákonné úpravy je správní orgán povinen postupovat tak, aby šetřil práva účastníků řízení, tedy v tomto případě práva žalobce.

V daném případě však orgán I. stupně postupoval tak, aby si ulehčil rozhodování na úkor žalobce, což je v právním státě jev nežádoucí. Žalobce má za to, že uvedená zákonná ustanovení jsou v daném případě vykládána jak orgánem I. stupně, tak žalovaným příliš restriktivně a mechanicky, bez ohledu na konkrétní procesní situaci.

Dále žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když v přestupkové věci meritorně rozhodl, aniž by předtím bylo z jeho strany v souladu se zákonem rozhodnuto o žalobcově námitce podjatosti uplatněné přípisem ze dne 30. 3. 2012. Strohé a ničím nepodložené spekulativní stanovisko žalovaného o opožděném uplatnění této námitky podjatosti, nemůže po právu obstát. Žalovaný o této žalobcově námitce nijak nerozhodl, tedy nevydal o ní žádné meritorní rozhodnutí (např. ve formě usnesení). Takovýto postup žalovaného je dle názoru žalobce nezákonný, odporující procesním pravidlům stanoveným správním řádem. Tato žalobcova námitka byla z jeho strany uplatněna řádně a včas. Potvrdila-li by se její oprávněnost, kdy k tomu by ale bylo možno dospět jen v samostatném rozhodovacím procesu žalovaného, bylo by to dozajista důvodem pro zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný byl povinen odvolací řízení v dané přestupkové věci přerušit, a to až do doby jeho řádného/pravomocného rozhodnutí o žalobcově námitce podjatosti. Žalovaný ale takto nekonal, čímž pochybil a porušil zákon, resp. žalobcovo právo na spravedlivý proces.

Žalobce dále namítá, že v průběhu vedeného přestupkového řízení nebyl nikdy jak orgánem I. stupně tak ani žalovaným formálně vyzván k odstranění vad jeho podání – řádnému odůvodnění odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2012. K tomuto zákonem předepsanému úkonu správních orgánů nedošlo. Oba správní orgány tak jednaly v hrubém rozporu s dikcí ust. § 37 odst. 3 správního řádu ve spojení s ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž tak nebyl řádně poučen o všech možných právních následcích takového neodstranění vady jeho podání – odvolání, jak to stanoví dikce § 45 odst. 2 správního řádu. Tento postup obou správních orgánů je rozporný se správním řádem,

neboť tímto byla porušena zásada poučovací (§ 4 odst. 2 správního řádu), a již sám o sobě zakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Ve světle těchto procesních pochybení obou správních orgánů, resp. jejich porušení příslušných ustanovení správního řádu, je žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné, pro jeho rozpor se správním řádem a porušení procesních práv žalobce.

V neposlední řadě žalobce namítá, že v průběhu vedeného přestupkového řízení si ústy, resp. podáním jeho tehdejšího právního zástupce ze dne 23. 4. 2012, v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu, zvolil adresu pro doručování, a to z důvodu svého dlouhodobého pracovního setrvání v zahraničí. Žalovaný proto byl povinen doručovat mu na tuto jím důvodně a opodstatněně zvolenou doručovací (zahraniční) adresu, ze které následně žalobce s žalovaným orgánem I. stupně řádně komunikoval, resp. mu odesílal příslušné listiny a podání. Žalovaný ale takto nekonal a na tuto adresu žalobci nedoručoval, čímž dle názoru žalobce pochybil, resp. jednal v rozporu se zákonem. Tuto žalobcovu žádost o doručování na novou (jím důvodně zvolenou) adresu pro doručování nelze v žádném případě chápat jako obstrukční akt či úkon žalobce. Žalobce v uvedenou dobu několik měsíců pobýval služebně v zahraničí a byl na této nové adrese pro doručování řádně k zastižení. Povaha předmětné přestupkové věci takovou volbu adresy pro doručování nikterak nevyklučovala. V případě, že by se žalovanému nepodařilo doručovat žalobci do zahraničí, byl zde možný postup podle § 22 a § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, tedy ustanovení opatrovníka. K tomu ale nikdy nedošlo.

S ohledem na tuto skutečnost tak ani nemohla nastat fikce doručení rozhodnutí žalovaného, která měla (jak zjistil žalobce, resp. jeho právní zástupce nahlédnutím do spisu dne 2. 7. 2014) údajně nastat dne 11. 6. 2012. Tuto skutečnost žalobce rozporuje, odmítá ji a chápe ji jako svévolný a nezákonný a ničím nepodložený chybný a protiprávní postup žalovaného.

Na základě všech shora uvedených skutečností žalobce proto navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby současně zrušil i rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2012.

Vyjádření k žalobě

Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako opožděnou odmítl. Žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobci oznámeno při využití institutu fikce doručení dne 11. 6. 2012, kdy také nabylo právní moci. Z předložené žaloby vyplývá, že tato byla podána dne 2. 9. 2014, tedy více než dva roky poté, kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

Žalobce v průběhu řízení cíleně komplikoval doručování jednotlivých písemností ve snaze celé řízení prodloužit a v důsledku tak dosáhnout uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty; do této jeho snahy zapadá i žádost o doručování písemnosti na adresu na, která nebyla akceptována, neboť by nijak nepřispěla k usnadnění řízení.

Skutečností zůstává, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno, jak je výše uvedeno a předložená žaloba tak byla podána po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty, a je tedy opožděná.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba žalobce je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti.

Přestupkové řízení správní orgán I. stupně – Městský úřad Velké Meziříčí zahájil oznámením o zahájení a předvolání k prvnímu nařízenému jednání na den 9. 11. 2011. Toto bylo zasláno žalobci na adresu, bylo však přeposláno poštou na adresu, a to na základě příkazu jmenovaného.

Žalobce pak udělil plnou moc k zastupování ve správním řízení vedené před Městským úřadem Velké Meziříčí pod č. j. DOP/51658/2011/1741/2011-MIKLI advokátovi JUDr. Zdeňku Novákovi, advokátní kancelář Novák, Hlína, Schenk, Příkazská a partneři, Přerov, Čechova 2, a to 26. 10. 2011. Uvedený advokát žalobce zastupoval pak i v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí Městským úřadem Velké Meziříčí (vydané 9. 11. 2011, kdy žalobce byl z přestupku, který žalobce popsal v žalobě, uznán vinným, a toto rozhodnutí bylo zasíláno právnímu zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Novákovi, který ho převzal 15. 11. 2011.

30. 11. 2011 bylo žalobci doručeno odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, které podával za žalobce jeho právní zástupce JUDr. Zdeněk Novák.

7. 2. 2012 o odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad kraje Vysočina pod č. j. KUJI 9367/2012, sp. zn. OOSČ 11071/2011 OOSC/302/AS/2 tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil jako celek a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Rozhodnutí bylo doručováno právnímu zástupci žalobce. 14. 3. 2012 MÚ Velké Meziříčí vydal ve věci nové rozhodnutí pod stejným číslem jednacím, kdy uznal žalobce opětovně vinným z přestupku, jehož znění je uvedeno v textu žaloby a toto rozhodnutí bylo zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Novákovi doručeno dne 15. 3. 2012.

Proti tomuto rozhodnutí bylo právním zástupcem žalobce 30. 3. 2012 podáno odvolání. 10. 4. 2012 Městský úřad Velké Meziříčí zaslal právnímu zástupci žalobce JUDr. Novákovi usnesení, v němž určil žalobci lhůtu 10 dnů k doplnění podání – odvolání a toto usnesení bylo JUDr. Zdeňku Novákovi, zástupci žalobce doručeno dne 11. 4. 2012.

24. 4. 2014 bylo doručeno Městskému úřadu Velké Meziříčí oznámení JUDr. Zdeňka Nováka o ukončení poskytování právních služeb žalobci, v němž je mimo jiné pak uvedeno také to, že M. B. zástupci oznámil, že doplní podané odvolání samostatně ve smyslu usnesení MÚ Velké Meziříčí ze dne 10. 4. 2012, a to ve lhůtě do 30. 5. 2012. Uvedeno, že tuto lhůtu zvolil M. B. z důvodu, že v současné době pobývá v zahraničí na dlouhodobé pracovní cestě. Dále v uvedeném přípise sděleno JUDr. Zdeňkem Novákem, že pan M. B. dále *ve smyslu § 19*

*odst. 3 správního řádu žádá o změnu adresy pro doručování na následující adresu:
Důvodem pro tuto změnu je ta skutečnost, že v rámci své zahraniční pracovní cesty přebývá
na této adrese u osoby, jejíž jméno je L. A. F.*

Dále sděleno, že pan M. B. má za to, že by správní orgán měl zcela jednoznačně vyhovět jeho žádosti o změnu doručovací adresy, neboť i má i nadále zájem být procesně aktivní a vyjadřovat se ke všem skutečnostem v tomto řízení, přičemž si však s ohledem na svou zahraniční pracovní cestu není schopen přebírat jakékoliv poštovní či jiné zásilky na území České republiky. Skutečnosti ohledně pracovního vytížení klienta a jeho častém pobytu i dlouhodobém, v zahraničí, byly již signalizovány dne 31. 10. 2011 v rámci žádosti o postoupení přestupku jinému přestupkovému orgánu – Úřad městské části Praha 1 a rovněž byly důvodem i omluvy z jednání nařízeného na den 9. 11. 2011.

2. 5. 2012 postoupil Městské úřad Velké Meziříčí odvolání včetně správního spisu odvolacímu orgánu, Krajskému úřadu kraje Vysočina, který toto obdržel 4. 5. 2012.

12. 7. 2012 Městský úřad Velké Meziříčí sděluje Krajskému úřadu kraje Vysočina, že odvolání ze dne 20. 6. 2012 podané samotným žalobcem proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 14. 3. 2012 bylo podáno již v dubnu prostřednictvím advokáta JUDr. Zdeňka Nováka, který uvedl, že dodatečně odvolání odůvodní (lhůta pro odůvodnění odvolání stanovena správním orgánem). Namísto odvolání byla správnímu orgánu, jak uvedl, zaslána písemnost „Oznámení o ukončení poskytování právních služeb – Žádost o změnu doručovací adresy odvolatele“ a písemnost „Námitka podjatosti“, zasláná přímo obviněným. Odvolání z dubna 2012 nebylo do stanovené lhůty doplněno, proto byl spisový materiál dne 2. 5. 2012 postoupen odvolacímu orgánu.

Dále ze správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný o odvolání žalobce rozhodl dne 22. 5. 2012 pod č. j. KUJI 34924/2012 a rozhodl tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.

Rozhodnutí bylo žalobci doručováno na adresu Z doručenky vyplývá, že zásilka byla připravena k vyzvednutí 31. 5., adresát při doručování nebyl zastížen, byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení a zásilka byla vložena do domovní schránky žalobce dne 12. 6. 2012 v 15.20 hod.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 23. 3. 2016.

K otázce doručování žalobce u tohoto jednání uvedl, že pokud jde o doručovací adresu na, kterou prostřednictvím právního zástupce sděloval správnímu orgánu, byla to adresa, na které se v uvedené době na zdržoval. Byla to adresa, na níž se dalo tehdy žalobci běžně doručovat. Na se zdržoval převážnou část roku, a to od roku 2011 do roku 2013, naposledy na byl v lednu 2014.

Zástupce žalobce u tohoto jednání pak uvedl, že není pravdivé tvrzení žalovaného, že v průběhu přestupkového řízení měl žalobce činit obstrukce s doručováním. Žalobce žádné obstrukce nečinil, v průběhu přestupkového řízení, a to až do odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí byl zastoupen advokátem, který se správním orgánem zcela běžně komunikoval.

Teprve ve fázi odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce žádal o doručování na doručovací adresu, kterou však správní orgán nerespektoval. Nepokusil se nikdy na doručovací adresu žalobci cokoliv doručit, přestože to byla adresa, na níž se dalo běžně doručit, protože se na ní žalobce v této době na zdržoval.

Zástupce žalovaného u tohoto jednání uvedl, že má za to, že zásadní otázkou, kterou je třeba vyřešit, je to, zda rozhodnutí žalovaného bylo žalobci řádně doručeno fikcí či nikoliv. Pokud žalovaný uvádí, že žalobce komplikoval doručování v průběhu přestupkového řízení, vycházel z informací, které se nacházejí ve správním spise. Pokud by soud dospěl k závěru, že žalobci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno v rozporu se zákonem, je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného bude zrušeno.

Zástupce žalobce pak u tohoto jednání uvedl, že 12. 6. 2014 byl žalobce zastaven policií a bylo mu sděleno, že jezdí bez řidičského oprávnění. Teprve v tento moment se žalobce dozvěděl, že se něco děje a jeho právní zástupce na to reagoval tak, že 2. 7. 2014 se dostavil na Městský úřad Velké Meziříčí, aby nahlédl do přestupkového spisu a tehdy zjistil, že o odvolání žalobce bylo žalovaným rozhodnuto, a jakým způsobem to bylo.

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) a nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Soud zde uvádí, že ze správních spisů nebylo zjištěno, že by v průběhu projednání přestupku žalobce žalobce činil nějaké obstrukce týkající se doručování zásilek, jež byly zasílány správním orgánem žalobci.

Žalobce žádné obstrukce nečinil, neboť v průběhu projednávání přestupku udělil plnou moc k zastupování v uvedeném přestupkovém řízení JUDr. Zdeňku Novákovi a tento žalobce zastupoval až do dne 23. 4. 2012, kdy bylo oznámeno správnímu orgánu I. stupně, že žalobce JUDr. Novákovi vypověděl uzavřenou smlouvu o poskytování právních služeb, a kdy jmenovaný advokát také městskému úřadu sdělil, že žalobce si od této doby přeje doručovat na doručovací adresu na, kterou přesně uvedl. Do dne 23. 4. 2012 se správním orgánem komunikoval tedy právní zástupce žalobce do doby, kdy bylo podáno odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

Soud zjistil, že poté, kdy byla vypovězena plná moc advokátovi JUDr. Zdeňku Novákovi, a kdy správní orgán věděl, že žalobce si přeje komunikovat přímo s ním na doručovací adresu, kterou sdělil, a to v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu, má i soud zato, že bylo povinností správních orgánů s žalobcem komunikovat prostřednictvím doručovací adresy, kterou tento uvedl a uvedl také důvod, proč mu má být doručováno na, nikoliv na adresu bydliště v České republice. Toto však správní orgány nerespektovaly. Dalším a jediným úkonem po sdělení doručovací adresy bylo vydání rozhodnutí žalovaným dne 22. 5. 2012.

Toto rozhodnutí mělo být žalobci doručeno na doručovací adresu v zahraničí, kterou žalobce sdělil, nikoliv na adresu, na kterou bylo doručováno, a to, kde žalobce při

doručování nebyl zastížen a žalovaný má zato, že toto rozhodnutí bylo v souladu se správním řádem doručeno fikcí.

Tohoto názoru však není krajský soud, neboť vzal za prokázáno, že v době, kdy bylo rozhodnutí žalovaného žalobci doručováno na adresu, se tento na území České republiky nezdržoval a před tím vysloveně požádal, aby mu bylo rozhodnutí doručeno na doručovací adresu, kterou sdělil, což je však adresa jiná než

Vzhledem k tomu, že na doručovací adresu, kterou žalobce sdělil, rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno, dospěl soud k závěru, že nemohlo být žalobci zákonným způsobem toto rozhodnutí doručeno fikcí na adresu a toto rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci dne 11. 6. 2012.

Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2012 žalobci nebylo dosud doručeno, neboť ve správních spisech, které má soud k dispozici, není žádný záznam o tom, že by rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2012 bylo žalobci doručeno dne 2. 7. 2014, kdy se měl, dle skutečností uvedených v protokolu z jednání 23. 3. 2016 dostavit na Městský úřad Velké Meziříčí jeho právní zástupce, aby nahlédl do spisu.

Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že do dne vydání tohoto rozsudku Krajským soudem v Brně nebylo rozhodnutí žalovaného žalobci zákonným způsobem doručeno, a to proto, že doručování na doručovací adresu žalovaný nerespektoval, ani se nepokusil na doručovací adresu sdělenou žalobcem doručit a doručení fikcí na adresu nebylo doručení zákonným způsobem.

Přestupkového jednání se žalobce měl dopustit dne 31. 8. 2011.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990, o přestupcích, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Přestupkové jednání, které je žalobci kladeno za vinu, mohlo být tedy projednáno (pravomocně skončeno) do dne 31. 8. 2012.

Tato prekluzivní lhůta tedy již dávno uplynula, aniž by rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci, a proto soud rozhodnutí žalovaného tímto rozsudkem zrušuje a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného zavazuje právním názorem, že řízení o přestupku žalobce je třeba zastavit, neboť uplynula jednoroční prekluzivní lhůta, ve které bylo možno přestupek projednat, a v této jednoroční prekluzivní lhůtě přestupek projednán nebyl.

Z těchto důvodů se soud ani ostatními žalobními námitkami žalobce nezabýval, neboť by to bylo zcela nadbytečné.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl žalobce úspěch, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, a to zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, právní zastoupení advokátem a náklady jízdného a náhradu za promeškaný čas. Náklady právního zastoupení jsou 2 úkony právní pomoci (1 úkon 3.100 Kč), celkem

6.200 Kč, 2x paušální náhrada hotových výdajů (á 300 Kč) – celkem 600 Kč, náhrada za promeškaný čas strávený cestou do místa konání jednání soudu a zpět – 4x půlhodiny á 100 Kč, to je 400 Kč a cestovné Přerov – Brno a zpět 23. 3. 2016 – 942 Kč, vše zvýšeno o 21% DPH, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem se jedná o částku 12.852 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně